

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **DE Sicherheit s.r.o.**, IČ: 04874471
sídlem Záhřebská 562/41, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2024 č. j. 10000/9103277/24/351/KB,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná potvrdila rozhodnutí Územní správy sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj (dále též „ÚSSZ“) ze dne 2. 9. 2024 č. j. 42013/1150414/24/013/402/Jak (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 6. 6. 2019 o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období od července 2018 do listopadu 2018 ve výši 707 447 Kč podle § 17 odst. 1 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPSZ“).

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že ÚSSZ obdržela dne 6. 6. 2019 od zaměstnavatele (nyní žalobkyně) v papírové podobě opravné přehledy o výši pojistného za období červenec 2018 až listopad 2018. Podáním opravných přehledů o výši pojistného za uvedená období bylo podle § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a § 104a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOPSZ“), zahájeno řízení ve věci vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále též „přeplatek na pojistném“) za zmiňované období ve výši 704 447 Kč. ÚSSZ poté, co posoudila předložené doklady, dospěla k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vrácení přeplatku na pojistném za výše uvedené období dané § 17 odst. 1 ZPSZ. ÚSSZ proto dne 2. 9. 2024 žádost zaměstnavatele prvostupňovým rozhodnutím zamítla. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal zaměstnavatel dne 23. 9. 2024 blanketní odvolání, které po výzvě odůvodnil dne 10. 10. 2024.
3. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024 č. j. 10000/9103277/24/351/KB žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že podání opravných přehledů zaměstnavatel odůvodnil tím, že opravil vyúčtování cestovních náhrad svých zaměstnanců. Na základě podaných opravných přehledů o výši pojistného za období červenec 2018 až listopad 2018 zahájila ÚSSZ dne 20. 6. 2019 doručením Oznámení o zahájení kontroly ze dne 19. 6. 2019 č. j. 42013/527960/19/213/009/Jak, kontrolu plnění povinností zaměstnavatele v sociálním zabezpečení. Podle protokolu o kontrole č. 765/21/111 ze dne 10. 12. 2021 nelze akceptovat opravné přehledy s opravami cestovních náhrad zaměstnavatelem. Na cestovní náhrady má zaměstnanec právo při vyslání na pracovní cestu, která je definována v § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZP“). Pracovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Jedná se tedy o časově omezené vyslání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. V doložených pracovních smlouvách je sjednáno místo výkonu práce neurčitě a v rozporu s § 34 odst. 1 ZP a § 34a ZP. Zaměstnavatel uvádí jako místo výkonu práce blíže nespecifikovaná místa v České republice a ve Spolkové republice Německo (dále též „SRN“). Vzhledem k tomu, že zaměstnavatel nepředložil žádný doklad, ze kterého by se jednoznačně dalo určit pravidelné místo výkonu práce jednotlivých zaměstnanců, nebylo možné posoudit, zda vyplacené cestovní náhrady nepodléhají zdanění a tím také odvodu pojistného. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 2. 9. 2024 bylo rozhodnuto, že žádost zaměstnavatele o vrácení přeplatku pojistného za uvedené období v požadované výši se zamítá, jelikož nebyla splněna podmínka podle § 17 odst. 1 ZPSZ. Zaměstnavatel přes opakované výzvy a dokazování neprokázal oprávněnost svého požadavku.
4. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
5. Žalobkyně v žalobě doručené Městskému soudu v Praze dne 20. 1. 2025 uplatňuje jedinou žalobní námitku, a sice že se žalovaná vůbec nevypořádala s námitkami žalobkyně ze dne 9. 10. 2024 (podle doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024, doručené žalované dne 10. 10. 2024, pozn. soudu).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

6. Žalobkyně následně v žalobě cituje celý obsah doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024, takto:

„ČESKÁ SPRÁVA SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ

odbor odvolací agendy

Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem

Vaše zn.: 966/2024

Vaše č.j.: 42013/1150414/24/013/402/Jak

Odvolatel:

DE Sicherheit s.r.o.

P. D.

Záhřebská 562/41

Vinohrady

120 00 Praha 2

DS ID: i5grkgh

Odvolateli byla doručena výzva k odstranění vad podání, ve kterém Územní správa sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj, Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „ÚSSZ“), uvádí, že obdržela dne 23.09.2024 odvolání proti rozhodnutí ve věci vrácení přeplatku na pojistném na základě podaných opravných přehledů o výši pojistného, ve kterém není uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy či nesprávnost uvedeného rozhodnutí.

Odvolatel odstraňuje vady odvolání následujícím způsobem a níže uvádí, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy či nesprávnost uvedeného rozhodnutí.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvádí, že z doložených dokumentů označených jako Cestovní příkazy nejenže nevyplývá, které místo či obec byly pravidelným pracovištěm pro účely cestovních náhrad (jak již bylo uvedeno - pracovní cesta včetně zahraniční pracovní cesty je v místě výkonu práce z definice vyloučena), ale například ani do kterého místa měla pracovní cesta vést apod. Dokumenty označené jako Cestovní příkazy jsou podle správního orgánu tak svým obsahem navíc značně vzdáleny požadavkům daným v ustanovení § 153 odst. 1 ZP, dále tyto cestovní příkazy neobsahují podpis zaměstnance apod. (např. doložené cestovní příkazy za leden 2019 nejsou vůbec podepsané a nelze je tak de facto vůbec označit za doklad s naplněnými parametry pro dokument v podobě cestovního příkazu).

Odvolatel k tomuto uvádí, že předložil doklady, které byly jednateli či jemu zástupci v době předložení dostupné, přičemž správní orgán namítl jejich vadu. Správní orgán by však měl rozhodovat podle skutečného zjištěného stavu věci. Stav věci však lze zjistit i dalšími důkazními prostředky.

Ve věci byly navrženy svědecké výpovědi zaměstnanců, tyto nebyly provedeny. Výsledkem zaměstnanců by šlo prokázat, kde byl začátek a konec pracovní cesty, pokud má správní orgán za to, že se jedná o otázku podstatnou pro posouzení pravidelného pracoviště pro účely cestovních náhrad, a v návaznosti na tento výsledek může být vyjasněn právní důvod poskytnutí zaměstnavatelem prokazatelně zúčtovaných plnění, a učiněn závěr o osvobození těchto plnění od daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve smyslu § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, které je podmínkou toho, aby se plnění zúčtovaná zaměstnavatelem nezahrnovala do vyměřovacího základu pro pojistné na sociální zabezpečení.

Odvolatel navrhuje výsledek zaměstnance, pokud by pro správní orgán nebylo dostatečné, že navrhl výsledek zaměstnanců obecně:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

S. M.

Adresa: [...]

RČ [...]

J. Š.

Adresa: [...]

RČ [...]

Dále odvolatel před vydáním napadené rozhodnutí požádal o prodloužení lhůty k odpovědi na písemnost č.j. 42013/1084098/24/013/402/Jak o 10 dní přípisem ze dne 30.8.2024, kdy na uvedené správní orgán nereagoval a rovnou vydal napadené usnesení. Právnímu zástupci odvolatele tak nebylo umožněno se seznámit s obsahem spisu a poskytnout odvolateli právní pomoc, případně navrhnout nový způsob dokazování.

Správní orgán dále nezohlednil výsledek kontroly a obsah protokolu o kontrole plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění a dodržování ostatních povinností plátce pojistného Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky č.j VZP-19-03830992-A9G4. Uvedené právní otázky, jimiž se zabývá správní orgán v napadeném rozhodnutí, byly již posouzeny Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, přičemž výsledek tohoto posouzení je obsažen v protokolu č.j VZP-19-03830992-A9G4, který byl správnímu orgánu předložen. S jeho obsahem se však správní orgán v napadeném rozhodnutí řádně nevyrovnal. Odvolatel má ale za to, že se jedná o takové posouzení dalšího správního orgánu o téže skutkové a právní otázce, které je tudíž závazné i pro správní orgán v tomto řízení. Každý totiž může očekávat, že jeho věc bude v totožné věci posouzena totožně. V uvedeném případě se dokonce nejedná o jen typově stejnou věc, ale o naprosto totožnou věc, tudíž všechny orgány veřejné moci by věc měly posuzovat totožně. K uvedenému odvolatel navrhuje důkaz: obsah kontrolního spisu sp. zn. S-KZ-VZP-19-03500723-A9G4, Ag. číslo KZ5-5234-2019, č.j VZP-19-03830992-A9G4, který nechť si vyžádá správní orgán od VZP ČR, aby měl jistotu, co je jeho úplným obsahem.

Z výše uvedeného důvodu je odvoláním napadené rozhodnutí i procesně vadné, když stojí na procesně vadném postupu, dále se správní orgán nevypořádal se všemi již předloženými důkazy a nesprávně je vyhodnotil a ani všechny navržené důkazy neprovedl, a tudíž ani nezjistil skutečný stav věci nutný pro správné posouzení a rozhodnutí věci.“

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 20. 3. 2025 navrhla žalobu zamítnout. Konstatovala, že žalobkyně v žalobě uplatňuje shodné důvody jako v odvolacím řízení, odkazuje proto na napadené rozhodnutí.
8. Žalobkyně v obsáhlé replice ze dne 12. 5. 2025 uvedla, že žalovaná vycházela z toho, že řádné přehledy zaměstnavatele podané za období prosinec 2018 až leden 2019 jsou v souladu s legislativou a že za příjmy ze závislé činnosti se nepovažují, a předmětem daně nejsou, náhrady cestovních výdajů poskytovaných s výkonem činnosti, ze které plyne příjem ze závislé činnosti. Podle žalobkyně nevedla žalovaná žádný zákonný důvod, proč totožné cestovní náhrady za období červenec 2018 až listopad 2018, zúčtované ve stejném režimu a na základě parametricky stejných cestovních příkazů a interních směrnic, jsou jiné, jsou zdanitelným příjmem zaměstnance a vstupují do vyměřovacího základu. Za jediný rozdíl v kontrolovaných obdobích považuje, že v jednom případě se jedná o řádné přehledy zaměstnavatele a ve druhém případě se jedná o opravné přehledy zaměstnavatele. Tento rozpor v pohlížení na totožná vyúčtování cestovních náhrad jako na řádné přehledy a na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

opravné přehledy nebyl žalovanou řádně odůvodněn. Napadené rozhodnutí tak vytváří právní nejistotu.

9. Žalobkyně dále konstatovala, že z předložených dokumentů zaslaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu nevyplývá vznik přeplatku na pojistném. Uvedla, že dne 21. 7. 2024 bylo ÚSSZ písemně sděleno a náležitě objasněno, že termíny pro podání příznání k dani z příjmů právnických osob nebo vyúčtování daně za závislé činnosti jsou až v následujícím období roku 2019 a také v tomto roce byly podány. V daňovém příznání právnických osob a ve vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti bylo pracováno s již opravenými mzdovými náklady a vyměřovacími základy, tudíž nebylo o co žádat. Poukazovat na to, že nebyla podána dodatečná či opravná příznání nebo vyúčtování ze závislé činnosti, jako na zřejmou skutečnost, je proto zavádějící, a svědčící o neznalosti daňových termínů. Opravené vyměřovací základy byly žalované opakovaně doloženy.
10. Žalobkyně též nesouhlasila, že z protokolu o kontrole Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále též „VZP“) č. j. VZP-19-03830992-A9G4 vyplývá, že se jedná pouze o situaci, kdy zaměstnavatel hradil pojistné v jiné výši, než činily skutečně stanovené pohledávky, a tím vznikl přeplatek na pojistném. Pohledávky byly stanoveny na základě stejně podaných opravných přehledů zaměstnavatele za uvedené období, a nikoli proto, že byly omylem zasílány jiné částky, než měly být. Jedná se o totožnou situaci, kdy žalované a VZP byly zaslány v roce 2018 opravné přehledy za období červenec 2018 až listopad 2018. Namísto toho je uvedena naprosto bezvýznamná informace o zjištění, že zaměstnavatel v rozporu se zákonem nehradil měsíční pojistné včas, z čehož vniklo ke dni vyúčtování penále v bezvýznamné výši 284 Kč. Žalovaná měla věc posuzovat stejným způsobem jako VZP, jinak dochází k právní nejistotě.
11. Žalobkyně k protokolu o kontrole ze dne 10. 12. 2021 č. j. 42013/1981395/21/213/009/Jak doplnila, že v odstavci *Závěr* je uvedeno, že zaměstnavatel poskytl potřebnou součinnost k řádnému provedení kontroly. Po námitce podané dne 3. 1. 2022 je však nadále uváděno, jak zaměstnavatel nereagoval a nespolupracoval, ale na vnesené námitky nebylo řádně odpovězeno a nebyly zákonně zdůvodněny. Dále je v tomto odstavci uvedena ničím nedoložená informace, že posledním kontrolním úkonem předcházejícím vyhotovení protokolu o kontrole bylo předběžné ústní seznámení zástupce zaměstnavatele s výsledkem kontroly, které údajně proběhlo dne 10. 12. 2021. Tato nepravdivá informace nebyla nikdy doložena. Zástupce zaměstnavatele vyzván nikdy v inkriminované době nebyl, k žalované se tedy nikdy nemohl dostavit, v uváděném čase se v Praze ani nenacházel.
12. Žalobkyně též tvrdila, že v námitce ze dne 3. 1. 2022 žádala o přezkum správnosti postupu ÚSSZ, jelikož jedna a ta samá kontrola byla vedena pod dvěma čísly jednacími. Došlo tím ke zmatení celé situace a po žalobkyni byly tak duplicitně požadovány stejné doklady. Až po nezákonných termínech bylo dne 20. 8. 2024 dopisem č. j. 42013/1084098/24/013/402/Jak sděleno, že se jedná o dvě různá řízení.
13. Žalobkyně doplnila, že řízení vedená po námitce podané dne 3. 1. 2022 považuje za řízení vedená s cílem dostat žalobkyni do důkazní nouze. Legitimně očekávala, že správní orgány celou záležitost nebudou řešit jako námitku, ale provedou u sebe kontrolu na základě zaslaných dokladů a přijmou deklarovanou výši vyměřovacích základů, stejně jako je přijala VZP i další zdravotní pojišťovny, kterým byly opravné přehledy za období červenec 2018 až listopad 2018 zaslány.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci samé bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým vyřízením věci výslovně souhlasila a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, souhlasila tedy konkludentně (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
15. Žalobkyně v podané žalobě vznáší pouze jedinou žalobní námitku. Tvrdí, že se žalovaná vůbec nevypořádala s jejími námitkami uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024 (doručeném žalované dne 10. 10. 2024), které žalobkyně v podané žalobě cituje v plném znění. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a zjistil, že se žalovaná se všemi odvolacími námitkami žalobkyně řádně vypořádala.
16. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaná shrnula odvolací námitky na str. 1-2 napadeného rozhodnutí, na str. 2-4 podrobně popsala průběh správního řízení a na str. 5-9 se zabývala odvolacími námitkami žalobkyně a tyto řádně vypořádala.
17. Žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024 předně namítala, že správním orgánům předložila doklady, které jí byly dostupné, správní orgán by však měl rozhodovat podle skutečného zjištěného stavu věci, který lze zjistit i dalšími důkazními prostředky. V této souvislosti žalobkyně upozornila, že nebyly provedeny výslechy zaměstnanců, které navrhovala. Podle žalobkyně bylo možné výsledkem prokázat začátky a konce pracovních cest. Žalobkyně navrhla výslech zaměstnance S. M. a J. Š.
18. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaná se výše uvedenou skupinou odvolacích námitek zabývala na str. 8 napadeného rozhodnutí. Ve druhém odstavci uvedla: *„K námitkám účastníka řízení, že správní orgán by měl rozhodovat podle skutečného zjištěného stavu věci, kdy tento stav lze zjistit i dalšími důkazními prostředky, např. svědeckými výpověďmi zaměstnanců, odvolací orgán uvádí, že v souladu s ustanovením § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zároveň přijaté řešení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu musí odpovídat okolnostem daného případu, což znamená, že musí jít o okolnosti objektivní, resp. objektivně zhodnocené. V praxi však není vždy možné zjistit úplnou objektivní pravdu, a to především vzhledem k povaze dokumentů, zejména týkajících se vyjádření a prohlášení jednotlivých účastníků řízení. Proto ČSSZ v rámci zavedení ustálené rozhodovací praxe za rozhodující skutečnosti považuje takové podklady, ze kterých je zcela patrný skutečný stav věci. Správní orgán při svém rozhodování tak vychází především ze skutečností, které jsou fakticky podloženy (zásada písemnosti). Prohlášení účastníků řízení pak mají pouze podpůrný charakter. V průběhu řízení byl zaměstnavatel opakovaně vyzýván k doložení bezchybných dokladů. V souladu s výše uvedenou zásadou písemnosti a ustanovením § 52 správního řádu ČSSZ k navrhovanému jednání (výslech dvou bývalých zaměstnanců) nepřistoupila. Správní orgán není návrhy důkazů účastníků řízení vázán, a je pouze na jeho posouzení, zda navržený důkaz svědeckou výpovědí provede. Dle ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu se za svědka považuje ten, kdo není účastníkem řízení a koho správní orgán vyzve, aby ve správním řízení vypovídal jako svědek. V tomto ohledu musí správní orgán nejprve vyhodnotit, zda bude svědecká výpověď konkrétní osoby přínosná, resp. dostatečně přesná či hodnověrná. Na základě uvedeného ČSSZ konstatuje, že faktické důkazy získané především úřední činností měly s ohledem na doložené dokumenty dostatečnou vypovídající hodnotu, která umožnila odvolacímu orgánu je zhodnotit a učinit si úsudek v projednávané věci. Výpovědi dvou*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zaměstnanců nepovažuje správní orgán jako dostatečné a průkazné ke zjištění začátku a konců pracovních cest a pravidelného pracoviště ostatních zaměstnanců, když v průběhu řízení sám zaměstnavatel, např. v písemnosti označené jako Námitka proti protokolu o kontrole č. 765/21/111, č. j. 42013/1981395/21/213/0009/Jak, uvádí místo výkonu práce jako „přidělování práce v místech stanovených v operativně vytvářených rozvrzích směn“. Z tohoto slovního spojení jednoznačně vyplývá, že nelze od dvou zaměstnanců pomocí svědecké výpovědi jednoznačně určit pravidelné pracoviště všech zaměstnanců a tím pádem ani počátky a konce pracovních cest jednotlivých zaměstnanců. Je tak na zaměstnavateli, aby měl v pořádku doklady prokazující rozhodné skutečnosti, a to zejména tam, kde žádá stát o vrácení plateb pojistného.“

19. Z citovaného vyplývá, žalovaná se s dotčenými odvolacími námitkami vypořádala zcela dostatečně. Konkrétně se věnovala i navrženým svědeckým výsledkům, přičemž srozumitelně vysvětlila, proč k jejich provedení nepřistoupila. Otázkou zjištění skutečného stavu věci se žalovaná zabývala i ve spojitosti s odvolacími námitkami uvedenými v závěru doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024. V nich žalobkyně tvrdila, že prvostupňové rozhodnutí je procesně vadné, neboť stojí na procesně vadném postupu, ÚSSZ se nevypořádala se všemi předloženými důkazy a nesprávně je vyhodnotila, a ani neprovedla všechny navržené důkazy a nezjistila tak skutečný stav věci. Žalovaná se touto skupinou obecně formulovaných námitek (žalobkyně namítala vady v postupu ÚSSZ toliko v obecné rovině bez vazby na konkrétní skutkové výtky, pozn. soudu) podrobně zabývala na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Ve druhém odstavci na straně 5 uvedla: *„V rámci probíhající kontroly ÚSSZ podnikla řadu kroků k vyjasnění dané situace. V průběhu let 2019 až 2024 opakovaně vyzývala zaměstnavatele k prokázání rozhodných skutečností k řádnému došetření stavu věci. Nelze tedy souhlasit s námitkami zaměstnavatele, že rozhodnutí je procesně vadné, protože stojí na procesně vadném postupu, dále že se správní orgán nevypořádal se všemi již předloženými důkazy a nesprávně je vyhodnotil a ani všechny navržené důkazy neprovedl, tudíž nezjistil skutečný stav věci nutný pro správné posouzení a rozhodnutí věci.“* V této souvislosti je třeba opakovaně upozornit na str. 2-4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná detailně shrnula průběh správního řízení, včetně výzev ÚSSZ k poskytnutí součinnosti adresovaných žalobkyni. Žalovaná v návaznosti na shora citovanou část ve druhém odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí připomněla, že *„[j]ádrem sporu mezi zaměstnavatelem a ÚSSZ je právní charakter plateb poskytovaných zaměstnancům společnosti DE Sicherheit s.r.o. během jejich práce na území Spolkové republiky Německo v období od července 2018 do listopadu 2018. Zaměstnavatel tyto platby považuje za cestovní náhrady za zahraniční pracovní cesty. ÚSSZ však tento výklad zpochybnila. Podle ustanovení § 154 zákoníku práce nelze hovořit o zahraniční pracovní cestě, pokud zaměstnanec pracuje v místě, které je uvedeno v pracovní smlouvě jako místo výkonu práce.“* Posléze žalovaná doplnila, že *„[d]oložené pracovní smlouvy zaměstnanců DE Sicherheit s.r.o. určují jako místo výkonu práce – místa zadaná zaměstnavatelem ve Spolkové republice Německo a v České republice, což potvrzuje i firemní směrnice ze dne 15.06.2018 [...] Ačkoli by mohla být zpochybněna platnost takto široce definovaného místa výkonu práce, ÚSSZ považovala toto ujednání za platné. [...] ÚSSZ se však snažila i došetřit, zda zaměstnancům nenáleží cestovní náhrady z jiného důvodu – buď za cestu mimo pravidelné pracoviště (§ 34a ZP) nebo za výkon práce v zahraničí (§ 172 ZP). Tyto náhrady jsou rovněž osvobozeny od daně z příjmu fyzických osob, což je relevantní pro posouzení odvodů pojistného. Proto ÚSSZ pokládala za nutné vyjasnit, zda práce zaměstnanců v Německu nespadá do kategorie cesty mimo pravidelné pracoviště.“* Ve třetím odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí dále žalovaná uvedla: *„Ze zjišťování během kontroly vyplynulo, že firma DE Sicherheit s.r.o. vyplatila zaměstnancům částky odpovídající rozdílu mezi původními vykázanými a následně podanými opravnými přehledy o výši pojistného.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Zaměstnavatel však nedokázal ÚSSZ, potažmo ČSSZ prokázat, že tyto sporné částky, které považoval za cestovní náhrady zahraničních pracovních cest, splňovaly podmínky pro jejich klasifikaci jako cestovních náhrad za cesty mimo pravidelné pracoviště. Důvodem je, že z předložených dokumentů (Směrnice pro poskytování a účtování cestovních náhrad ve společnosti DE Sicherheit s.r.o. pro účetní období 2018 ze dne 15.06.2018 a dokumentů označených jako Cestovní příkazy a Vyúčtování stravného za pracovní cestu) nebylo možné určit pravidelné pracoviště zaměstnanců podle ustanovení § 34a zákoníku práce.“

20. Následně žalovaná vyložila rozhodnou právní úpravu a poté se již konkrétně zabývala cestovními příkazy doloženými žalobkyní. V pátém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla: „Zaměstnavatelem předložené cestovní příkazy vykazují několik zásadních nedostatků. Chybí v nich určení pravidelného pracoviště pro výpočet cestovních náhrad. Je třeba připomenout, že pracovní cesta (včetně zahraniční) ze své podstaty nemůže probíhat v místě výkonu práce. Dále neobsahují přesné určení cílového místa pracovní cesty. Nelze považovat začátek první směny turnusu v SRN za počátek cesty mimo pravidelné pracoviště a konec turnusu za její ukončení. Takový výklad odporuje smyslu institutu pravidelného pracoviště pro účely cestovních náhrad. Dokumenty označené jako Cestovní příkazy nesplňují náležitosti stanovené v ustanovení § 153 odst. 1 ZP. V řadě případů chybí podpis zaměstnance, což je zásadní formální nedostatek. Tyto dokumenty nesplňují základní požadavky kladené na cestovní příkazy a nelze je považovat za řádné podklady pro vyúčtování cestovních náhrad.“ Žalovaná shrnula, že „se tedy podrobně zabýval[a] řízením předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí a považuje za nezbytné zdůraznit, že se ÚSSZ daným případem aktivně zabývala několik let. Od podání opravných přehledů o výši pojistného za období červenec 2018 až listopad 2018 dne 06.06.2019 aktivně došetřovala a komunikovala jak se zaměstnavatelem, tak s ostatními orgány veřejné moci ke zjištění skutečného stavu. Je nutné podotknout, že zaměstnavatel nedostatečně součinil a nedoložil rozhodné skutečnosti k prokázání skutečnosti, zda přeplatek vznikl či nevznikl.“ Žalovaná připomněla, že ÚSSZ za účelem zjištění skutkového stavu věci požádala o součinnost také Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Tento postup ÚSSZ žalovaná podrobně popsala na str. 7 napadeného rozhodnutí, včetně učiněných zjištění. Zde uzavřela v prvním a druhém odstavci, že „[z] předložených dokumentů, které byly ÚSSZ zaslány, nevyplývá a ani nelze potvrdit tvrzení zaměstnavatele, které by bylo možné posoudit jako potvrzení skutečnosti, které by prokázalo vznik předmětného přeplatku na pojistném. ÚSSZ došetřila u finančního úřadu rozhodné skutečnosti a vzhledem k tomu, že jsou v souladu se skutečnostmi zjištěnými ÚSSZ v předchozím dokazování, ÚSSZ dané plnění zaměstnavatelem vyhodnotila jako příjem ze závislé činnosti, ze kterého je nutné odvést pojistné na sociální zabezpečení.“
21. Městský soud v Praze shledává shora připomenuté vypořádání odvolacích námitek žalovanou zcela dostatečné. Žalovaná se v reakci na tvrzení žalobkyně o procesním pochybení ÚSSZ a nedostatečně zjištěném stavu věci těmito otázkami zabývala v míře konkrétnosti značně převyšující obecnou formulaci odvolacích námitek. Žalovaná se k námitkám žalobkyně věnovala průběhu řízení před ÚSSZ, tento postup detailně popsala a vyvodila z něj závěry, které v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlila. Žalovaná ozřejmila, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný. Žalovaná se též zabývala podrobnější částí odvolací argumentace o navržených výsledcích svědků, jak soud konstatoval již výše. Soud proto považuje předmětné námitky ze strany žalované za řádně vypořádané.
22. Dále žalobkyně v doplnění odvolání namítala, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí požádala o prodloužení lhůty k odpovědi na písemnost č. j. 42013/1084098/24/013/402/Jak,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

na což správní orgán nereagoval a vydal prvostupňové rozhodnutí. Právnímu zástupci žalobkyně tak nebylo umožněno seznámit se s obsahem spisu.

23. Na tyto námitky žalovaná reagovala ve čtvrtém odstavci na str. 8 a v prvním odstavci na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že „[k] námitkám, že zaměstnavatel ‚žádal‘ správní orgán o prodloužení lhůty k odpovědi na písemnost č. j. 42013/1084098/24/013/402/Jak o 10 dní, kdy na uvedené správní orgán nereagoval a rovnou vydal napadené rozhodnutí, kdy právnímu zástupci zaměstnavatele tak nebylo umožněno se seznámit s obsahem spisu a poskytnout zaměstnavateli právní pomoc, případně navrhnout nový způsob dokazování, odvolací orgán uvádí, že na ÚSSZ nebyla doručena žádná plná moc k zastupování zaměstnavatele ve správním řízení. Zároveň oznámení zaměstnavatele o prodloužení doby odpovědi ÚSSZ nevyhodnotila jako žádost. Oznámení zaměstnavatele nesplňovalo formu žádosti dle ustanovení § 45 správního řádu. ÚSSZ dne 20.08.2024 stanovila lhůtu k danému vyjádření 10 dnů od doručení sdělení, což je plně v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 správního řádu. Vyjádření s výzvou bylo zaměstnavateli doručeno dne 20.08.2024. Dne 30.08.2024 bylo doručeno na ÚSSZ, že zaměstnavatel oznamuje prodloužení doby odpovědi z jeho strany o 10 dnů, z důvodu zastupování právním zástupcem panem Flámem. Plná moc k zastupování přiložena nebyla, zaměstnavatel pouze sdělil, že ji zašle počátkem dalšího týdne. Správní orgán nevyhověl „žádosti“ a vzhledem k faktu, že se po dobu 5 let (2019-2024) nepodařilo prokázat, že by přeplatek vznikl, jelikož zaměstnavatel na opakované výzvy dostatečně nereagoval a požadované doklady nedoplnil, ani jím žádné navrhované důkazy neprokázaly vznik přeplatku na pojistném, vyhodnotil oznámení zaměstnavatele jako bezpředmětné a rozhodnutí bez dalšího vydal.“ Z citovaného vyplývá, že žalovaná se předmětnými námitkami zabývala, přičemž podle soudu zcela dostatečně a srozumitelně vysvětlila, proč neshledala v tomto ohledu postup ÚSSZ v rozporu se zákonem. Ani ve vztahu k dané skupině námitek nelze se ztotožnit s žalobkyní, že by se žalovaná s odvolacími námitkami řádně nevypořádala.
24. Žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024 dále namítala, že správní orgán nezohlednil výsledek kontroly a obsah protokolu o kontrole ve věci pojistného na veřejném zdravotním pojištění. Právní otázky posuzované ÚSSZ byly řešeny již VZP. Jelikož se jedná o tutéž skutkovou i právní otázku, správní orgány měly postupovat totožně, tudíž posouzení VZP je pro ÚSSZ závazné.
25. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaná se vypořádala i shora uvedenými námitkami. Reagovala na ně ve třetím odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že „se seznámil[a] s protokolem o kontrole Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „VZP ČR“) č. j. VZP-19-03830992-A9G4 ze dne 17.09.2019, spisová značka: S-KZ-VZP-19-03500723-A9G4, Ag. č. KZ5-5234-2019. Z daného protokolu o kontrole vyplývá, že stanovení vyměřovacích základů a stanovení výše pojistného jsou v souladu s ustanovením § 2 a § 3 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Kontrolou bylo zjištěno, že plátce hradil pojistné v jiné výši, nežli činily skutečně stanovené předpisy pojistného, čímž mu vznikl přeplatek na pojistném ve výši 161 532 Kč. Přepočítání bylo provedeno v průběhu kontroly. Dále bylo zjištěno, že zaměstnavatel v rozporu s ustanovením § 5 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, nehradil měsíční pojistné včas. Z důvodu pozdních plateb bylo ke dni vyúčtování vypočteno penále, které činí 284 Kč.“. Dále žalovaná v prvním odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedla: „Zde je však nutné konstatovat, že vyměřovací základy pro sociální zabezpečení jsou stanoveny v ustanovení § 5 ZPSZ. Vyměřovací základ uvedený v protokolu o kontrole VZP ČR je však stanoven dle odlišné právní úpravy, a to dle zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Zároveň z daného protokolu vyplývá, že stanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vyměřovacích základů a stanovení výše pojistného jsou v souladu s ustanovením § 2 a § 3 daného zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, pouze zaměstnavatel bradil pojistné v jiné výši, nežli činily skutečně stanovené pohledávky, čímž mu vznikl přeplatek na pojistném. Nelze tedy hovořit o tom, že se jedná o naprosto totožnou věc, jak zaměstnavatel v odvolání uvádí, a proto se odvolací orgán neztotožňuje s tím, že by měl věc posuzovat stejným způsobem.“ Městský soud v Praze považuje citované odůvodnění za zcela odpovídající reakci na předmětné odvolací námitky. Žalovaná jasně a srozumitelně vyložila, proč nepovažovala výsledek kontroly vedené VZP v dané věci za relevantní. Ani ve vztahu k těmto námitkám tak nelze přisvědčit žalobkyni, že se jimi žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala.

26. Soud shrnuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutím řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně vznesenými v rámci doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024. Žalovaná reagovala na každou skupinu námitek samostatně, přičemž vždy zcela dostatečně a srozumitelně vysvětlila, proč shledala jednotlivé námitky žalobkyně liché, a na základě jakých úvah a podkladů k těmto závěrům dospěla.
27. Žalobkyně v podané žalobě nikterak nebrojí proti závěrům žalované z napadeného rozhodnutí, závěry žalované nijak nevyvrací, nevysvětluje je, ani na ně v žalobě jinak nereaguje. Omezuje se pouze na námitku o absenci řádného vypořádání uplatněných odvolacích námitek, aniž by jakkoli sporovala obsahové posouzení případu. Jediným žalobním bodem uplatněným v žalobě je tvrzené nevypořádání se s námitkami obsaženými v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024. Jiné vady napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícímu řízení žalobkyně v podané žalobě nenamítá, ani v obecné rovině.
28. Jinak je tomu v obsáhlé replice. V replice ze dne 12. 5. 2025 žalobkyně uplatňuje konkrétní námitky věcného posouzení a procesních vad řízení. Žalobkyně v replice tvrdí, že žalovaná posoudila cestovní náhrady jinak pro řešené období červenec až listopad 2018 než pro období prosinec 2018 až leden 2019, což vytváří právní nejistotu. Dále namítá, že tvrzení ÚSSZ o nepodání dodatečných či opravných přiznání nebo vyúčtování ze závislé činnosti za daná období je záměrně zavádějící a svědčící o neznalosti daňových řízení a termínů. Podle žalobkyně bylo v daňovém přiznání a vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti pracováno již s opravenými mzdovými náklady a nebylo tak o co žádat. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaná měla věc posoudit shodně jako VZP, neboť se jedná o totožnou situaci, když VZP byly zaslány stejné opravné přehledy za období červenec až listopad 2018. Dále žalobkyně brojí proti obsahu protokolu o kontrole ze dne 10. 12. 2021, dále nesouhlasí, že neposkytla potřebnou součinnost, a že před vyhotovením protokolu o kontrole proběhlo ústní seznámení zástupce žalobkyně s výsledkem kontroly. Dále tvrdí, že kontrola byla vedena pod dvěma čísly jednacími, tím došlo ke zmatení situace a po žalobkyni byly požadovány duplicitně stejné podklady. Také namítá, že řízení bylo vedeno s cílem dostat žalobkyni do důkazní nouze.
29. Zrekapitulované námitky žalobkyně z repliky ze dne 12. 5. 2025 jsou nově uplatněné, představují nové žalobní body, a soud se jimi s ohledem na lhůtu podle § 72 odst. 1 s. ř. s. nemohl zabývat. Městský soud připomíná, že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby, která podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce ode dne, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2014 č. j. 8 Afs 106/2014-26 konstatoval, že „řízení před správními soudy je totiž ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námítky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 17. 12. 2007, čj. 2 Afs 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, čj. 8 Afs 91/2007 – 407, nebo ze dne 16. 12. 2009, čj. 6 A 72/2001 – 75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě uplatnit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, nebo ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odst. 39).“

30. Jak vyplývá z výše připomenuté judikatury, žalobce po uplynutí lhůty pro podání žaloby nemůže uplatnit nový žalobní bod. Může pouze rozhojnit již v žalobě vznesenou argumentaci. Co lze považovat za rozhojnění žalobní argumentace (a nikoli za nový žalobní bod) opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 27. 3. 2024 č. j. 2 Afs 132/2023-38 konstatoval, že „[i] po uplynutí lhůty pro podání žaloby (tedy též během jednání před soudem) totiž může žalobce rozhojnit argumentaci, která však musela být obsažena ve včas uplatněných žalobních bodech. Nový žalobní bod takto uplatnit nelze. Soud k argumentačnímu rozhojnění přihlédne, pokud nemění nic na podstatě žalobního bodu (rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Azs 138/2020-33, bod 30).“ Navázal přitom na zmíněný rozsudek ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Azs 138/2020-33, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „Naopak i po uplynutí lhůty k podání žaloby lze dále rozvíjet řádně a včas uplatněný žalobní bod – prohlubovat argumentaci či přinášet argumenty nové, pokud argumentační rozhojnění nemění nic na podstatě žalobního bodu.“ V rozsudku ze dne 27. 9. 2022 č. j. 6 As 17/2020-74 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „rozvinutí či rozhojnění žalobní argumentace se musí omezit na ten aspekt nezákonnosti, který žalobce vytýkal již v rámci původního žalobního bodu. Nelze vznášet zcela nové důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí či poukazovat na nové vady řízení.“
31. Z totožných závěrů vychází v otázce rozvinutí uplatněného žalobního bodu také komentářová literatura: „Řádně a včas uplatněný žalobní bod lze dále rozvíjet i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, tj. prohlubovat argumentaci, přinášet argumenty zcela nové, to však za podmínky, že toto argumentační rozhojnění nemění nic na podstatě žalobního bodu, tj. nedochází k přetvoření žalobního bodu tak, že by poukazoval na jiný aspekt nezákonnosti rozhodnutí či vady řízení. Jediným časovým limitem pro rozvinutí žalobního bodu je vyhlášení rozhodnutí ve věci.“ (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. § 71. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI).
32. Soud shrnuje, že po lhůtě pro podání žaloby lze rozhojnit již v žalobě uplatněný žalobní bod, přičemž za rozhojnění nelze považovat tvrzení žalobce poukazující na jiné důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí či jiné vady řízení, než jaké byly namítány v rámci žalobního bodu uplatněného v podané žalobě, tedy v rámci rozhojnění žalobní argumentace nemůže být přetvořena podstata žalobního bodu.
33. Námítky uplatněné žalobkyní v replice ze dne 12. 5. 2025 nelze ve smyslu výše uvedeného považovat za rozhojnění žalobní argumentace. Soud připomíná, že žalobkyně v podané žalobě vznesla jediný žalobní bod, a sice že „ČSSZ se vůbec nevypořádala s našimi námítkami ze dne 9. 10. 2024“. Jedinou tvrzenou vadou napadeného rozhodnutí tak byla nepřezkoumatelnost spočívající v absenci vypořádání odvolacích námitek. Žádné jiné důvody nezákonnosti ani žádné vady řízení žalobkyně v žalobě nevznesla, a to ani v obecné rovině. Námítky žalobkyně nově uplatněné v replice ze dne 12. 5. 2025, shrnuté výše pod bodem 28. tohoto rozsudku, poukazují na zcela jiné důvody, než je v žalobě tvrzená absence

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vypořádání odvolacích námitek. Žaloba neobsahovala žádná tvrzení, za jejichž rozhojnění by bylo možné považovat výtku, že žalovaná posoudila cestovní náhrady jinak pro řešené období červenec 2018 až listopad 2018 než pro období prosinec 2018 až leden 2019; že tvrzení ÚSSZ o nepodání dodatečných či opravných příznání nebo vyúčtování ze závislé činnosti za daná období je záměrně zavádějící a svědčící o neznalosti daňových řízení a termínů; že žalovaná měla věc posoudit shodně jako VZP, neboť se jedná o totožnou situaci; že žalobkyně poskytla potřebnou součinnost a že před vyhotovením protokolu o kontrole neproběhlo ústní seznámení zástupce žalobkyně s výsledkem kontroly; že kontrola byla vedena pod dvěma čísly jednacími, čímž došlo ke zmatení situace a po žalobkyni byly požadovány duplicitně stejné podklady; a že řízení bylo vedeno s cílem dostat žalobkyni do důkazní nouze. Takové námitky nelze považovat za precizaci v žalobě uplatněného žalobního bodu, neboť jsou zcela mimo jeho podstatu. Žalobkyně v podané žalobě sporovala pouze míru vypořádání námitek ze dne 9. 10. 2024, nikterak nesporeovala nesplnění podmínek pro vrácení přeplatku či netvrdila existenci procesní vad, pod což by bylo možné podřadit argumentaci uplatněnou v replice.

34. S ohledem na uvedené je třeba námitky vznesené v replice ze dne 12. 5. 2025 považovat za nově uplatněné žalobní body, kterými se soud s ohledem na lhůtu pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. nemohl zabývat. Posledním dnem dvouměsíční lhůty pro podání žaloby bylo pondělí dne 20. 1. 2025 (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 19. 11. 2024, jak soud ověřil ze správního spisu), tento poslední den lhůty žalobkyně zaslala žalobu soudu. Repliku žalobkyně zaslala soudu až dne 12. 5. 2025, což je téměř čtyři měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nelze připustit, aby žalobkyně v žalobě namítala pouze, že se žalovaná nevypořádala s odvolacími námitkami, a až následně po uplynutí lhůty pro podání žaloby vznesla námitky brojící proti jednotlivým závěrům a procesnímu postupu žalované, které jdou mimo podstatu původně vzneseného žalobního bodu, takový postup by byl v rozporu se zásadou koncentrace řízení.
35. Městský soud v Praze dodává, že žalobkyni nevyzýval k doplnění žaloby, tato obsahovala jeden řádný projednatelný žalobní bod (absence vypořádání všech odvolacích námitek ze dne 9. 10. 2024), nikoliv pouze tzv. zárodek žalobního bodu, v jehož případě by byl soud povinen vyzvat žalobkyni k odstranění vad žaloby i po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78).
36. Pro úplnost soud k dílčímu tvrzení žalobkyně v replice, že žalovaná nezdůvodnila několikrát namítaný rozpor mezi obdobími červenec 2018 až listopad 2018 a obdobími prosinec 2018 až leden 2019, uvádí, že takovou námitku žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2024 neuplatnila, žalovaná proto na ni nemohla reagovat. Žalobkyně jiné podání, v němž by snad měla uvedený rozpor namítat, neidentifikovala, není přitom úlohou soudu za žalobkyni vyhledávat v doložených listinách a spisových materiálech skutečnosti způsobilé být součástí uplatněné argumentace. Ani tato dílčí námitka uplatněná v replice, kterou by jako jedinou bylo možné podřadit pod řádně a včas uplatněný žalobní bod o absenci vypořádání námitek ze dne 9. 10. 2024, není proto důvodná.
37. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalované pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nemohl, neboť neshledal, že by v projednávané věci přesáhly její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. srpna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.